

Arrest

nr. 142 179 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 135 968 van 8 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de vraag tot voortzetting van 16 januari 2015 van de verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2014 en met kennisgeving diezelfde dag neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“(...)wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die hi Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe 1 begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen^(c) sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 1 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

(...)Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden op 20.02.2014.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder een alias: M. R. °01.07.1982

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 23.09.2011 en op 16.05.2014

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van jaar dat hem betekend werd op 16.05.2014"

De verzoekende partij wordt op 22 januari 2015 gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad ter terechtzitting de exceptie van gebrek aan belang op nu de bestreden beslissing is uitgevoerd en de verzoekende partij zonder verzet werd gerepatrieerd op 22 januari 2015.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blij te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de beslissing tot verwijdering reeds werd uitgevoerd, kan de verzoekende partij in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd of zij nog enig belang kan aantonen, toont de raadsman van verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het beroep tegen deze beslissing. Zij wijst

erop dat artikel 8 van het EVRM geschonden is en dat ondanks de repatriëring zij volhardt in het verzoekschrift want dat zij anders niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde. De Raad wijst erop dat er geen argumenten worden aangehaald die aantonen dat er een gezinsleven in België bestond.

Waar de verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert, en zij voorhoudt dat er rekening moet gehouden worden met haar verblijf in België sedert 2005, en dat zij geen familie meer heeft in het herkomstland of geen mogelijkheden al daar om een leven op te bouwen, merkt de Raad het volgende op:

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620), zeker niet in casu nu de verzoekende partij de openbare orde op ernstige wijze heeft verstoord, motief dat door de verzoekende partij niet wordt weerlegd. Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Voorts wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van enkele jaren heeft, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Enige onevenredige inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan niet vastgesteld worden. Het onderdeel is onontvankelijk minstens ongegrond.

Voorts ontnemt de repatriëring van de verzoekende partij niet het bestaan van een daadwerkelijk rechtsmiddel nu de schending van artikel 8 van het EVRM werd onderzocht maar niet gegrond is; de verzoekende partij middels het vorderen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de nodige stappen had kunnen ondernemen en mits een ernstig middel werd aangevoerd om de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing stop te doen zetten. Er weze nog opgemerkt dat de verzoekende partij blijkens het administratief dossier zonder verzet is vertrokken.

Het beroep tegen de bestreden beslissing tot verwijdering is derhalve onontvankelijk (RvS 20 juli 2000, nr. 89.042).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN